

Igen tisztelt Elnök Urak, mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim, kedves Barátaim, kedves Nemzet- és Honfitársaim!

A könnyebb történelmű országoknak is mindenkor feladata az, hogy egybetartsák a saját nemzetüket. Ez még azoknak az országoknak is feladat, akik egyébként olyan szerencsés történelműek, hogy az adott ország és az adott nemzet nagyjából egybe esik. Mi azonban a történelem viharából kifolyólag egy olyan nemzet vagyunk, ahol a magyar nemzet és Magyarország határai távolról sem esnek egybe. Hiszen a magyar nemzet csak akkor maradhat meg, ha az egész magyar nemzet megmarad, aminek pedig csak egyik része az anyaországi magyarság, egy másik része a kárpáti-medencei elszakított területeken élő magyarság, és egy harmadik része a világba szétszóródott diaszpóra magyarsága. Tehát még a szerencsésebb országoknak is feladata az, hogy mindig újra és újra megújítsák a nemzetükben azt a tudatot, hogy egyetlen nemzethez tartoznak. Azonban nekünk, magyaroknak, miután szét vagyunk szakítva, ezért nekünk egész egyszerűen a létparancs az, hogy újra és újra egyesíteni kell a nemzetünket. Nyilvánvaló azért tudjuk közjogilag az állampolgárság által egyesíteni a nemzetünket, mert mindig is egyek voltunk nyelvünkben, kultúránkban és történelmünkben. De az, hogy a kultúránk, nyelvünk, történelmünk egységét meg tudjuk erősíteni, ahhoz szükséges a közjogi egyesítés. Tehát a kettő egy valóságnak a két fele, és egymást erősíti. Ha körbenézek a világban és a magyar közösségeket megnézem, akkor azért szembe kell nézünk azzal, hogy ahogy múlnak az évtizedek - sőt sok esetben már évszázadok is, gondoljunk a 1900-as, 1910-es években kivándorolt magyarságra -, akkor tudjuk egybe tartani, ha az élet minden területén, folyamatosan egyesítjük a magyar nemzetet. Ezért amikor azt mondom, hogy az élet minden területén, akkor ezt szó szerint gondolom. Például a tudomány területén fontos az, hogy legyen erdélyi magyar egyetem, pl. a Sapientia. És fontos az, hogy az egyetem évnitói egybe voltak és a magyarországi egyetemek és a külföldi magyar egyetemek együtt egy közösségként tartják magukat számon és közös rendezvényeket és közös ünnepeket tartanak. Ezért fontos a sport tekintetében is, hogy pl. kárpát-medencei különböző sportágú rendezvényeket tartunk. Hogy a felvidékiek, a délvidékiek, erdélyiek, magyarországiak együtt tudjanak lenni, és újra és újra megéljük, hogy egyetlen nemzethez tartozunk. De azt gondolom, hogy különösen és hangsúlyozottan így van ez a művészet területén. Még pedig két okból kifolyólag is. Az egyik az, hogy egyetlen nemzethez tartozunk. Tehát akkor tudjuk egységben látni mondjuk az erdélyi magyar festészetet, a felvidéki magyar festészetet, a kárpátaljaiakat és mondjuk a magyarországiakat, ha időről időre tudunk olyan fórumokat, olyan galériákat, olyan kiállításokat rendezni, ahol az egyetemes magyarság gondolkörében be tudnak mutatkozni. De másfelől látnunk kell azt, hogy az egyetemes magyarság csak akkor egyetemes, hogy ha abban valóban benne van az erdélyi, a felvidéki s a délvidéki. Mert az egyetemes magyarság csonkulna meg, ha nem volna, mondjuk erdélyi irodalom, nem volna erdélyi festészet, ha nem volna a különböző nemzetrészeknek sajátos művészeti valósága. Mégpedig olyan sajátos valóság, amit csak és kizárólag ők tudnak adni az egyetemes magyarságnak. Ahogy a magyarság egy olyan sajátos életgazdagság, amit csak mi tudunk adni az egyetemes emberiségnek. Tehát ezért, hogy a magyarság megmaradjon, ezért minden egyes nemzetrészt meg kell őrizni, mert ezeknek a nemzetrészeknek a gazdagságának az összessége adja a magyar kultúrának, a magyar örökségnek és a magyar jövőnek az egészét. Ezért ez a galéria, egyfelől persze egy művészeti küldetést is teljesít, amiről majd professzor úr fog beszélni, és ezért az egyetemes művészetnek is egy fontos hídfőállása. De különösen

fontos nekünk, magyaroknak, mert bemutatja az egyes nemzetrészeknek a sajátos gazdagságát, ami nélkül csonka lenne a magyar kultúra, ugyanakkor megélhetővé teszi azt, hogy az egy magyar kultúrának részesei vagyunk. És ez a sokszínűség is az egységnek a közössége az, ami ennek a galériának a legfőbb értelme. Mert itt művészeti szempontból pontosan az történik, ami a politika és a jog szempontjából az állampolgárság kiterjesztésével történik. És az az igazság, hogy nekünk nem nagyon van vesztegetni való időnk. Mi versenyt futunk az idővel, az asszimilációval szemben. És csak akkor tudjuk az asszimilációt megfordítani, megállítani, s megfordítani, - azt kell, hogy mondjam, hogy az élet minden területén támadásba vagyunk. Nem defenzívába, hanem offenzívába. Nem védekezésbe, hanem támadásba. Nekünk valóban minden egyes magyarért meg kell harcolni. Meg kell harcolnunk a közjog tekintetében az állampolgárság által, meg kell harcolnunk a sport tekintetében az hogy a magyar kárpát-medencei rendezvényeken is induljanak azok akik egyébként kénytelenek egy másik ország válogatott színeiben indulni, mert pechükre a történelem ott húzta meg a határokat. De az által hogy mégis van kárpát-medencei sport bajnokság, az által mégiscsak egy magyar bajnokságban vesznek részt. Hasonlóan a tudomány tekintetében persze, hogy a tudomány egyetemes, de nem mindegy, hogy milyen nyelven műveljük azt a tudományt. Ezért kell például, éppen most voltam Kolozsvárott a Sapienciának a megnyitóján. Mert az, hogy mi magyarul műveljük a tudományt, ez egy olyan különleges összetartó erő, ami nem pótolható mással. De ez csak akkor lehetséges, ha különböző konferenciákon, megéljük azt, hogy egy nyelven műveljük a tudományt és a gondolkodást, akkor is, ha különböző országokban vagyunk kénytelenek élni. És ugyanígy van a művészet tekintetében. Tehát ez a galéria annak a szimbóluma, hogy az egyetemes magyarság csak akkor tud megmaradni és csak akkor egyetemes, hogyha minden nemzet rész meg tudja őrizni a saját örökségét. És nem csak megőrizni, hanem kimunkálni és felmutatni. Másfelől pedig benne kell élni mindannyiunk tudatában annak, hogy lehet, hogy valaki felvidéken él, Erdélyben, Sydneyben, vagy Cleveland-ben, de miután magyar művész, az egyetemes magyarságnak a része. És ezért ez a galéria a nemzetegyesítésnek az egyik hídfőállása, az egyik fundamentuma. Én ezekkel a gondolatokkal köszönöm meg művészuinak ezt a gyönyörű, lélekerősítő és nemzettudatunkban megerősítő tárlatot, köszönöm szépen Szász Jenőnek azt, hogy az egésztest kigondolta és létrehozta, köszönöm szépen a Művészeti Akadémiának, hogy támogatásáról biztosít, és mindenekelőtt köszönöm önöknek, hogy eljöttek és hitet tettek a pusztai ittlétük által, arról hogy a magyarság egy, művészetében, nyelvében, kultúrájában, gondolkodásában. És az a küldetésünk - egyébként a Jó Isten színe előtt is -, az a küldetésünk, hogy megmaradjunk, a magyarságunkat megőrizzük, és ezt a csodálatos értékgazdagságot utódainknak és az egyetemes emberiségnek is át tudjuk adni. Ezekkel a gondolatokkal köszönöm, hogy meghallgattak.

2013. október 14.

Dr. Semjén Zsolt
miniszterelnök-helyettes

*Elhangzott 2013. október 14-én, Kuti Dénes szovátai festőművész,
a Magyar Művészeti Akadémia tagja kiállításának megnyitó rendezvényén,
a Nemzetstratégiai Kutatóintézet Kárpát-haza Galériájában.*